

Αυτοπαρουσιαστικό Κείμενο Studio

Πως ξεκινήσαμε

Τον περασμένο μάιο (2020) άτομα που μοιραζόμασταν ήδη έναν χώρο στις εστίες ΦΕΕΜΠ ώστε να παίζουμε μουσική, αποφασίσαμε να φτιάξουμε μια συνέλευση, μέσα από την οποία θα μπορέσουμε να συλλογικοποιήσουμε τις προσπάθειές μας για έκφραση και να καλύψουμε την κοινή μας ανάγκη για το πως θέλουμε να κάνουμε μουσική. Δεν θέλαμε απλά να μοιραζόμαστε έναν χώρο με όρους συνεννοικίας, αλλά με όρους συνύπαρξης. Θέλαμε να δημιουργούμε, μακριά από λογικές αποτελεσματικότητας, επιτελεσματικότητας και παραγωγικότητας και αυτό καθίσταται δύσκολο σε χώρους, όπου ο χρόνος που αγοράζουμε μας πιέζει για αξιοποίησή του.

Επίσης, τέτοιοι χώροι προκειμένου να επιβιώσουν οικονομικά πρέπει να είναι ανοιχτοί για «όλους» και άρα «άχρωμοι», «άοσοι», «αποστειρωμένα ουδέτεροι». Εμείς θέλαμε να μπορούμε να βάλουμε το καθένα το στοιχείο του στο χώρο, να τον οικειοποιηθούμε, να τον λερώσουμε, να του δώσουμε σχήμα, χρώμα και μορφή. Να χτίσουμε ένα δίκτυο αδιαμεσολάβητων σχέσεων με τον κόσμο που θα περικλείει το εγχείρημα αυτό.

Και έτσι κάναμε

Το κείμενο αυτό παρουσιάζει συμπυκνωμένα τις βασικές θέσεις της ομάδας, οι οποίες έληξαν μέσα από τις συλλογικές μας διαδικασίες. Οι θέσεις αυτές λειτουργούν με σκοπό να αναδείξουν τον τρόπο με τον οποίο βλέπουμε τον χώρο μας και το πως θέλουμε να υπάρχουμε σε αυτόν.

Γιατί στις εστίες:

Καθώς πολλά άτομα από εμάς ζούσαν στις εστίες ή υπήρχαν κοινωνικά και πολιτικά σε αυτές, φτιάξαμε εκεί το στούντιό μας. Πέρα από την οικειότητα με τον χώρο, η ύπαρξη του στούντιου στις εστίες είναι μια συνειδητή επιλογή. Για όλα μας ήταν σημαντικό και πολιτικά το να δίνουμε ζωή σε αυτούς τους χώρους, οι οποίοι συστηματικά εδώ και χρόνια πολεμούνται, απονεκρώνονται και υποβαθμίζονται από το κράτος και το πανεπιστήμιο. Έτσι και τα εξωστρεφή πράγματα που διοργανώνουμε με το στούντιο βασίστηκαν σε αυτή την λογική της επανοικειοποίησης και ζωντανέματος των εστιών.

Οι δημόσιοι χώροι είναι το κατεξοχήν πεδίο της συνεύρεσης, της ζύμωσης, της ανταλλαγής και σύγκρουσης απόψεων. Γι' αυτό οι προσπάθειες των από τα πάνω να κυριαρχήσουν σε αυτό το πεδίο, κρατάνε χρόνια. Ερημοποίηση των εστιών και των πανεπιστημίων που αποτελούν κέντρα αγώνα, ιδιωτικοποιήσεις πάρκων, εξευγενισμός στις γειτονίες, μαγαζιά πάνω στις πλατείες, καταστολή. Τα τελευταία δύο χρόνια, είδαμε αυτόν τον πόλεμο να εντείνεται, με αποτέλεσμα τα μέρη τα οποία άλλοτε ήταν γεμάτα ζωή, να είναι στη καλύτερη νεκρά, στη χειρότερη γεμάτα μπλε σειρήνες. Είδαμε όμως και κόσμο να κάνει προσπάθειες με μοιράσματα, αφισοκολλήσεις, μικροφωνικές, να εκφέρει το λόγο του προς τα έξω και να τιμωρείται για αυτό. Τώρα που έχουμε επιστρέψει σε “κανονικούς” ρυθμούς και το πανηγυράκι της καλοπέρασης έχει ξαναστηθεί, αυτή τη φορά πιο ασφυκτικά, αφού το κεφάλαιο θέλει συνέχεια παραπάνω χώρο να εξαπλωθεί, είναι πολύ σημαντικό να οικειοποιηθούμε αυτούς τους χώρους ξανά με τους δικούς μας όρους. Μέσω των συναυλιών που στήνουμε, να δείχνουμε πως μπορούμε να δίνουμε ουσία και ζωή στον δημόσιο χώρο, χωρίς μαγαζιά, χωρίς μεσάζοντες, χωρίς κανέναν πάνω από τα κεφάλια μας.

Τι φτιάξαμε λοιπόν:

Φτιάξαμε λοιπόν μία αυτοοργανωμένη μουσική ομάδα, στην οποία όλα μαζί συμμετέχοντας οριζόντια και ισότιμα στις συνελεύσεις μας, φτιάχνουμε καθημερινά ένα κοινό χώρο ζύμωσης, τόσο μουσικής, όσο και πολιτικής. Η ισότιμη συμμετοχή και εμπλοκή προϋποθέτει για μας ότι φασιστικές, ρατσιστικές, σεξιστικές, ομοφοβικές, τρανσφοβικές και γενικά κάθε είδους εξουσιαστικές συμπεριφορές και σχέσεις δεν θα γίνονται δεκτές και ανεκτές. Δεν έχουμε αντίτιμα, γιατί θέλουμε όλα

να συμμετέχουμε ελεύθερα, δεν έχουμε σκοπό να βγάλουμε κέρδος, αλλά από τα πράγματα που κάνουμε, σκοπός μας είναι να δείξουμε ότι μπορούμε, χωρίς ειδικούς, συλλογικά να στήνουμε τέτοιες δομές και event με γνώμονα τη στήριξη και ανάδειξη της κουλτούρας της αυτοοργάνωσης και του DIY, ενάντια στο κυρίαρχο λόγο.

Αυτός ο οριζόντιος, συλλογικός και αντιεμπορευματικός τρόπος λειτουργίας θέλουμε να χαρακτηρίζει και τις σχέσεις που χτίζουμε με όσα συνδιαμορφώνουμε. Δεν θέλουμε να φιλοξενούμε κόσμο, αλλά να συμπράττουμε. Θέλουμε με τον κόσμο που συμμετέχει στα πράγματα που κάνουμε να γνωριζόμαστε και να χτίζουμε σχέσεις, γιατί αυτές θεωρούμε ότι είναι το όπλο μας απέναντι στον ατομικισμό, την αποξένωση, τον καριερισμό, τη ρουφιανιά και σε όλα αυτά που μας επιβάλλουν, για να μας διαχωρίζουν.

Γι' αυτό λοιπόν επιδιώκουμε να κάνουμε από κοινού συνελεύσεις, με τα άτομα τα οποία στήνουμε τις συναυλίες και τις εκδηλώσεις μας, ώστε να επικοινωνούμε τα χαρακτηριστικά και τα περιεχόμενα μας. Θέλουμε να χτίσουμε μία κουλτούρα, όπου δεν έρχεται κάποιος για να κάνει απλά μια εμφάνιση δύο ωρών, αλλά συμμετέχει ενεργά στη διοργάνωση. Το «κοινό» αντίστοιχα έρχεται να στηρίξει μία δομή και τον τρόπο που κάνει τα πράγματα συμμετέχοντας σε μια ευρύτερη κοινότητα και όχι μόνο να ακούσει κάτι που γουστάρει. Για μας μία ιδεολογική ταυτότητα δεν σημαίνει ότι είναι και αλληλέγγυα στην πράξη. Έτσι ακόμα και αν κάποιος παίζει σε μαγαζιά, αλλά σέβεται τα χαρακτηριστικά μας και στηρίζει τους σκοπούς μας, όχι όμως κάνοντας το χρέος του “σαν καλλιτέχνης”, αλλά σαν οργανικό μέρος του εκάστοτε γεγονότος, χωράει στη λογική της ομάδας. Πρακτικές και σκεπτικά τα οποία διαωνίζουν τη λογική του ροκσταρ, της εργαλειοποίησης του αυτοοργανωμένου μουσικού κινήματος για προσωπική ανέλιξη και των σχέσεων εξουσίας που περιέχει η μουσική βιομηχανία, δεν έχουν καμία θέση σε διαδικασίες του χώρου μας. Θέλουμε τα πράγματα που κάνουμε να διέπονται από αλληλεγγύη, η οποία πηγάζει από τη πολιτική στήριξη του εγχειρήματος και των γεγονότων με τα οποία καταπιάνεται αυτό.

Θέλουμε διαρκώς να βρίσκουμε τρόπους, χρόνους και τόπους που θα συναντιόμαστε, θα δημιουργούμε, θα αράζουμε, θα ανταλλάσουμε ιδέες και γνώμες, θα γνωρίζουμε καλύτερα το ένα το άλλο και ένα τέτοιο μέρος πιστεύουμε πως φτιάξαμε.